

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MISLUKTE AFPERSING

N° 2537

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een mislukte afpersing

HOOFDSTUK I.

EEN MISDADIG VOORSTEL

In Franklin Avenue, een der breedste straten in Brooklyn, staat sedert enige jaren een warenhuis, als kleine bazar begonnen, maar langzamerhand uitgebreid tot een grote winkel, oorspronkelijk bestaande uit vijf huizen.

Dat die huizen bij elkander hoorden, bleek duidelijk uit een reusachtig bord met meterhoge letters beschilderd, hetwelk de eigenaar van de zaak over de hele breedte van die vijf huizen had laten aanbrengen, en waarop te lezen stond:

Brooklyn Warehouse-Arnold Maine.

Dat warenhuis was wel niet te vergelijken met de grote zaken in Manhattan, maar het was toch voor Brooklyn een heel behoorlijk magazijn, waar men, tegen schappelijke prijzen, ongeveer alles kon krijgen wat er voor geld te koop is, van schoenveters tot ameublementen, van kauwgom tot vleugelpiano's.

De eigenaar Maine heette oorspronkelijk Mainz, hij was een Oostenrijker, maar woonde reeds twintig jaar in de

Verenigde Staten, en daar hij sinds jaren genaturaliseerd was, had hij de z aan het einde van zijn naam vervangen door de letter e.

Als zoveel anderen was Mr. Maine twintig jaar geleden begonnen met een klein zaakje in tweedehands kleren, dat hij door aankoop van de naastbij staande huizen had weten uit te breiden.

In de loop der jaren had hij er de andere huizen bij gekocht, van het kleine zaakje een grote zaak gemaakt, die hij geheel alleen beheerde.

Aldus was Mr. Maine een man in bonis geworden, zelfs voor Amerikaanse begrippen.

Maine was in sommige opzichten echter zeer vasthoudend en daarom had hij de inrichting van het eerste huis, een schamel fabriekje, nooit willen veranderen, zodat het inwendige nog precies was zoals vijftien jaar geleden.

Het had een afzonderlijke ingang behouden, die naar een betrekkelijk kleine afdeling voerde, waar consumptie-artikelen werden verkocht evenals vruchten en daarachter, vier tredjes op, in een soort opkamertje dus, bevond zich nog altijd het kantoor van Maine, waar hij geheel alleen placht te zitten, door een deur gescheiden van de enige hulpkracht die hij op die geheiligde plek dulde, een typiste, die hem reeds sinds twintig jaar trouw had gediend en als het ware met de zaak vergroeid was.

Natuurlijk was er een groot personeel, zowel voor de winkel als voor de administratie. Dat laatste zat, onder leiding van een goed betaalde bureauchef helemaal boven in het middengebouw, waarmee Maine verbinding had, door middel van de huistelefoon.

Dat kantoor, heel eenvoudig gemeubeld, zag met een enkel raam uit, op een hoek van de ruime binnenplaats, waar de koopwaren van vroeg tot laat met vrachtauto's werden aangevoerd.

Het kon ongeveer tien uur in de ochtend zijn, toen er een fraaie, blijkbaar nieuwe kleine auto, een zogenaamde tweezitter stopte voor het warenhuis. Een elegant geklede heer, die even de omgeving opnam, stapte uit en sloot zijn wagen af.

De man, die er met zijn lichtgrijs pak, licht bruine schoenen en zwierige das er wel wat fatterig uitzag, had brede schouders, een dun middel en een gebruind gelaat, waarin twee donkere, heerszuchtige ogen.

Hij stapte over de drempel van de openstaande deur, knikte vluchtig tegen het eerste het beste verkoopstertje, dat hij tegen een der toonbanken aantrof en zei kortaf:

— Ik wil met je patroon spreken, juffrouw.

Het meisje was misschien niet gewend, door een bezoeker op deze wijze te worden aangesproken, ze keek hem tenminste even onzeker aan, raadpleegde fluisterend een collega, en antwoordde toen de elegante heer:

— Ik vrees dat dat niet zal gaan, mijnheer. Er is juist een bezoeker bij Mr. Maine.

— Dan hoop ik dat die bezoeker gauw zal ophoepelen. Ik ben niet gewend te wachten. Ik geef hem vijf minuten om te verdwijnen. Je kunt hem zeggen dat Mr. Brisbane hem wil spreken.

De naam scheen het jonge meisje niets te zeggen, want zij haalde even de schouders op, wipte het trapje aan het einde van de lange winkel op, verdween door een deur van matglas.

Toen zij terugkwam was er een onzekere uitdrukking op haar knap gezichtje; zij keek de bezoeker aan en zei:

— Mr. Maine is niet voor u te spreken, Mr. Brisbane.

— Zou je denken? zei de bezoeker met een glimlach, die zijn gelaat niet verhelderde maar er een onaangename, sluwe uitdrukking aan gaf. Dat zullen wij dan eens zien; want ik ben niet gewend om mij te laten afschepen, en zeker niet als ik zaken van belang heb af te doen.

Het meisje gaf geen antwoord, en wendde zich af, gekwetst door de wijze waarop deze vreemdeling haar aansprak, door de onbeschaamheid, waarmede hij haar monsterde.

Brisbane haalde zijn schouders maar eens op, liep met vaste tred door de winkel en was, voor iemand er zelfs aan had kunnen denken het te verhinderen, het trapje opgegaan, en had de hand reeds

op de knop van de deur, toen een van de bedienden luid riep:

— U hebt gehoord, mijnheer, dat de baas u niet kan ontvangen.

De bezoeker draaide langzaam zijn gebruid gelaat, dat wees op een langdurig verblijf in de buitenlucht, in de richting vanwaar de stem geklonken had, en boorde zijn donkere ogen voor een ogenblik in de fletsblauwe ogen van een jongeman, die kuchte, eerst rood en toen bleek werd, en met grote ijver de inhoud van een kist rijst begon over te scheppen in een van de vakken achter zijn rug.

Het volgende ogenblik had Brisbane de kruk omgedraaid, en bevond zich nu in een kleine, door een lantaarn in de zoldering verlichte kamer, waar een vrouw van een jaar of veertig ijverig 'n schrijfmachine hanteerde.

Zij hield echter dadelijk op na het zien van de bezoeker en zei kortaf:

— Geen bezoekers. Mr. Maine heeft bezoek. U kunt wel zolang daar gaan zitten.

Brisbane sloeg ternauwernood acht op de vrouw, gaf niet eens antwoord, maar liep kalm door, en opende een tweede deur, waarop met zwarte letters het woord *privé* geschilderd stond.

In het kantoor, dat hij nu betrad, trof hij Mr. Maine achter zijn schrijfbureau aan, en verder de bezoeker waarvan sprake was geweest, een bejaard heer met 'n gouden bril op, die bij het zien van de nieuwe bezoeker onrustig op zijn stoel heen en weer schoof, Maine vragend aankeek, en toen naar zijn hoed greep, die naast hem op een stoel lag.

Maine, een vrij gezet man met een hoornen bril op een vlezige neus, en een joviaal, breed gelaat, maar dat onder de invloed van drift plotseling kon veranderen, wendde zich tot de bezoeker en zei kortaf:

— Hebt u niet begrepen wat men u gezegd heeft, Mr. Brisbane? Ik wens niet gestoord te worden. Ik verlang volstrekt niet met u in onderhandeling te treden, en verzoek u te vertrekken.

De bezoeker stond hoog opgericht voor het bureau en keek met een koele blik neer op Maine, die onder de invloed van die blik zijn zekerheid enigszins scheen

te verliezen, begon te stotteren, en zei tenslotte op veel zachtere toon:

— Ik heb niets te antwoorden op uw voorstellen van, van uw vereniging.

Brisbane zei kalm, maar op een dreigende toon:

— Ik ben juist persoonlijk gekomen, Mr. Arnold Maine, omdat je op onze brieven niet antwoordt. Ik wens zaken met je te doen, waarbij deze heer hier wel zo goed zal zijn, ons alleen te laten, nietwaar?

De bejaarde heer was zeker geen sterke persoonlijkheid, want hij liet z'n hoed uit zijn handen vallen, onder de invloed van de ogen, die hem aanstaarden, raapte deze met bevende handen weer op, en zei half luid:

— Ons gesprek was zo goed als geëindigd, Mr. Maine. Ik houd mij voor mijn arme gezinnen zeer aanbevolen voor de gave, die u mij hebt toegezegd, ik, ik heb er niets meer aan toe te voegen, Mr. Maine. Het was mij een eer en een genoeggen kennis met u te maken.

Dit laatste was gericht tot Brisbane. Deze keek de heer, die zich gereed maakte te vertrekken ironisch aan, boog even het hoofd en was het volgende ogenblik al weg. Brisbane, die de deur achter hem dicht deed zei met een glimlach:

— Dat is er een, die waarschijnlijk wel eens van mij gehoord heeft, in tegenstelling met dat knappe blondje, daar in je winkel. Wacht, ik vergat nog wat.

Hij opende de deur weer en zei rustig tot de typiste:

— Juffrouw, u heb een half uurtje vrij. Gaat u maar wandelen in de frisse lucht, dat zal u goed doen.

De typiste was opgestaan en vroeg, langs Brisbane heen sprekend:

— Komt die opdracht van u, Mr. Maine?

Deze scheen even te aarzelen, en antwoordde toen driftig de papieren voor hem bijeenschuivend:

— Gaat u maar, maar niet langer dan een kwartier. Meer tijd heb ik niet nodig om eens en voorgoed met Mr. Brisbane af te handelen. Wij zullen er eens een sinde aan maken.

De typiste wierp nog een vluchtige blik op de bezoeker, deed een hoed om de

schrijfmachine, zette haar hoedje op, nam haar tas, en verliet haar werkkamer door de matglazen deur.

Brisbane had de tussendeur wijd open-gelaten, plofte in een gemakkelijke leunstoel neer, zonder zelfs zijn hoed af te zetten.

Hij boog zich voorover, nam een sigaar uit een kistje dat op de schrijftafel stond, rook er even aan, en legde de sigaar met een vies gezicht weer in het kistje terug met de woorden:

— En dat is een man, die in zijn zaak een half miljoen per jaar verdient.

Daarop nam hij zijn eigen sigarenkoker uit zijn binnenzak, nam er een sigaar uit, maakte vuur met zijn aansteker, wierp zich achterover in de stoel en begon, zijn ene been over het andere slaande:

— Zo, nu kunnen wij eens praten, Maine. Ik ben het met je eens, dat wij inderdaad aan een kwartier genoeg hebben. Je hebt de grote onvoorzichtigheid begaan niet te antwoorden op twee brieven, die aan je gericht waren. Is het je gewoonte om niet op zakenbrieven te antwoorden?

— Dit zijn geen zaken. Die brieven bevatten nonsens, mompelde Maine, zonder Brisbane aan te zien.

— Uit die opmerking leid ik af, dat we toch niet duidelijk genoeg zijn geweest, Maine, hernam Brisbane bedaard, en zijn ogen bleven rusten op de in de muur gemetselde, niet grote, maar blijkbaar zeer solide brandkast. Je schijnt de draagkracht van onze aanbieding niet geheel en al te beseffen. Ik heb mij de moeite gegeven, hier te komen, om die persoonlijk nog eens nader toe te lichten.

Hij blies een rookwolk naar de zoldering en zei bedaard:

— Je hebt een goede zaak, Maine, waarin je veel geld verdient. Een man, die zoveel geld verdient, behoort dat geld op een behoorlijke en afdoende wijze te beschermen.

— Ik heb een brandkast, zei Maine kortaf. En daar zit nooit veel in. Zo dom ben ik niet.

— Ja, dan kan het niet anders, of je hebt ons niet goed begrepen, vervolgde Brisbane. Men kan zijn geld ook wel op

andere wijze verliezen, dan door inbraak. Een winkelier in jouw omstandigheden kan grote schade lijden door brand, door staking van zijn personeel, door aanvallen op zijn vrachtauto's en nu spreek ik nog niet eens van zijn persoonlijke veiligheid. Je hebt, bijvoorbeeld, een jonge, heel knappe dochter. Denk je nu eens 'n ogenblik in, dat haar iets zou overkomen. Zo iets is toch mogelijk in een stad als New York. Dat zou je toch zeker diep treffen...

Het brede, anders zo goedmoedige gezicht van de zakenman werd zo wit als een doek.

Zijn stem was schor en beefde, toen hij eindelijk vroeg:

— Wat heeft dat met jullie voorstellen te maken? Wat bedoel je daarmee? Waarom spreek je op die wijze over mijn dochter?

— Nogmaals, het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat je de ware betekenis van ons voorstel niet hebt begrepen, antwoordde Brisbane, een asbakje naar zich toetrekend. En wij meenden toch zo duidelijk te zijn geweest. Alles wat wij beogen is, jou, je zaak, en je gezin te beschermen tegen het gespuis dat je in iedere grote stad vindt. Natuurlijk, moet zulk een bescherming betaald worden, die wel wat duurder is dan een gewone nachtveiligheidsdienst, dat spreekt van zelf. Ik kan echter niet vinden dat wij te veel vragen. In ons eerste schrijven moemden wij een abonnementsprijs als ik me zo mag uitdrukken, van duizend dollar per maand, of van tienduizend dollar ineens, geldend voor een jaar. Lager kunnen wij niet gaan. En als je dat bedrag betaalt, kun je er zeker van zijn, altijd rustig je winst te kunnen opstrijken.

— En als ik blijf weigeren? Als ik niet met jou en je gemene troep te maken wil hebben? barstte Maine uit, plotse-ling weer toegevend aan zijn drift.

— Dan zou je de gevolgen natuurlijk zelf moeten dragen, Maine, antwoordde Brisbane. Dan kunnen wij natuurlijk er niet voor instaan, dat je niet op een of andere dag een ongeluk treft, van de zijde van de gangsters, de kidnappers, de brandstichters, kortom van al het ontuig

dat deze stad onveilig maakt.

— Maar jullie zelf zijn dat ontuig, zei Maine met gesmoorde stem. Jullie zouden zelf dat onheil over mij brengen, als je er kans toe zag, en als ik bleef weigeren. Vervloekte huichelaar, met je bescherming, en je bedreigingen. Maar ik laat mij niet intimideren; ik roep de hulp in van de politie. Het is afpersing, het is afdreiging, en dat is strafbaar.

Brisbane keek de opgewonden Maine koel aan, stond langzaam op en zei, met zijn handschoenen in de palm van zijn hand kloppend:

— Je weet nu precies waar het om gaat, Maine. Je krijgt nog drie dagen bedenktijd, je dreigement met de politie laat mij ijskoud. Wat wij je aanbieden is een heel gewone levensverzekering.

We weten dat je veel houdt van je enige kind, je dochter. Nu denk dan aan haar, en neem dan je besluit. Ik weet zeker dat je verstandig zult zijn. Wij zijn bij machte je goed te beschermen. Maak je ons echter tot vijanden, dan komen de gevolgen op je eigen hoofd neer. Dan zou ik je alleen kunnen raden: pas goed op Alice, pas op je dochter. Nog drie dagen, Maine. Dan verwachten wij je toestemming en de eerste maandelijksse storting. Tot ziens.

Hij had dit laatste gezegd toen hij reeds in de werkkamer van de typiste was, die nu juist weer binnenkwam. De tussendeur ging dicht en Maine keek geruime tijd naar die dichte deur, alsof hij op het matglas een geestverschijning zag, gruwelijk om te aanschouwen.

HOOFDSTUK II.

EEN INTIEM GESPREK

In de namiddag van die dag, omstreeks vier uur, ging de deur van het kleine kantoor weer open, ditmaal voor een aanvallig levenslustig meisje van omstreeks twintig jaar, met donkerblauwe ogen en goudblond haar.

Dat meisje was Alice, de dochter van Arnold Maine.

— Vaderlief, dat paard is niet met goud te betalen, viel zij met de deur in huis. Een echte schat, en zo mooi als er geen enkele in heel het Bronxpark rondloopt. Ik dank je er nog eens duizendmaal voor. Maar zeg, verbeeld ik me dat, of kijk je een beetje sip?

Het meisje had de armen om de hals van haar vader geslagen, zoals hij daar zwijgend en met gefronst voorhoofd zat achter zijn bureau, en vervolgde:

— Je mag niet zo boos kijken. Er is toch niets gebeurd?

— Neen, kind, er is niets gebeurd, antwoordde Maine, zijn best doende om met vaste stem te spreken. Een beetje

in de put over dat bezoek aan je tante in Louisville. Wat dunk je, als je dat plannetje nu eens ten uitvoer bracht?

Het meisje maakte haar handen van de hals van haar vader los, draaide haar gezicht naar hem toe, keek hem onderzoekend aan en zei:

— Wat is dat voor een plotseling voorstel? Waarom wil u me zo ineens weg hebben?

Er kwam een pijnlijk glimlachje op 't brede gelaat van Maine toen hij antwoordde:

— Je weet heel goed, dat daarvan geen sprake is. Ik wil je niet weg hebben, maar het ogenblik lijkt me nu zeer geschikt; je tante schreef nog dezer dagen dat zij je zo graag eens een poosje bij haar wilde hebben. Het plan bestaat immers al zo lang?

— Maar vader, in die reis heb ik juist op het ogenblik helemaal geen zin. Misschien als u me dat drie maanden geleden had aangeboden, dan had ik dadelijk

mijn koffers gepakt, want ik ben dol op tante Margret, maar zoals het nu is, wil ik hier liever niet weg.

Er was iets in de klank van haar stem dat de aandacht trok van Maine.

Hij nam zijn dochter enige ogenblikken aandachtig op, mompelde wat in zich zelf, en vroeg:

— Er is dus iets dat je hier houdt, en dat nog groter aantrekkelijkheid heeft dan tante Margret op haar mooi buitenverblijf?

— Ja, vader, dat is inderdaad het geval, zei Alice, keek naar de grond, speelde wat met haar halsketting en kreeg zelfs een zeer onmodern kleurtje en toen hief ze ineens weer haar hoofd op, keek haar vader recht in de ogen en zei:

— Waarom zou ik 't ook langer verzwijgen? Eenmaal moet je het immers toch weten. Ik ben dol op een jongeman, die ik heb leren kennen. Ik hoop dat je het goed vindt, vader?

— Maar wie is dan die romanheld, die daar zo plotseling komt opdagen? vroeg Maine. Leefde je moeder nog maar, aan die zou je het zeker eerder hebben opgebiecht. Wie is hij, ken ik hem?

— U kent hem, maar 't enige bezwaar is, dat hij zo weinig geld verdient, en dat is uw eigen schuld. Dan moest u hem maar meer betalen.

— Wat, is hij in mijn dienst? riep Maine uit. Waar werkt hij dan?

— Hij is klerk bij de boekhouding en hij heet Fred Gray.

— Nooit van gehoord, mompelde Maine, wiens gelaat betrok.

— Dat is ook geen wonder. U hebt meer dan honderd mensen op uw kantoor, en wel vierhonderd verkopers.

— Klerk bij de boekhouding, zei Maine op een toon van teleurstelling. Laat eens zien, dat brengt een salaris op van zestig dollar per week. Maar dat is toch geen menswaardig bedrag.

— Dat heb ik ook al gezegd, riep het meisje uit, terwijl het opstond en op vaders knie ging zitten. Het is eigenlijk 'n hongerloontje. Wij beginnen met hem te bevorderen, eerst in dezelfde afdeling, en dan plaatsen we hem over in een andere, die wat behoorlijker betaalt, en daar maken we hem bureauchef. Hij is

er knap genoeg voor.

— Je praat maar altijd van wij. Je weet niet wat je zegt, meisje, zei Maine half boos, half lachend. Wat moet ik daar nu mee aan?

— Wel, dat is heel eenvoudig: U geeft uw toestemming, en dan trouwen we. En dan kunnen we later nog naar tante Margret gaan.

Maine slaakte een diepe zucht en zei:

— Eerlijk gezegd, had ik iets anders met je voor. Ik zag mijn dochter als de vrouw van een rijk man met een goede naam, een man van invloed, een man die ik met trots mijn schoonzoon zou kunnen noemen.

— Maar dat kunt u Fred ook, zodra u hem maar verhoging van salaris geeft en een behoorlijk baantje.

Maine keek zijn dochter ernstig en onderzoekend aan. Voor 't ogenblik scheen hij het dreigende gevaar te hebben vergeten, dat haar boven het hoofd hing.

Hij streelde even de hand van zijn dochter, die nog op zijn schouder lag, en zei toen:

— Stuur dan in 's hemelsnaam dat wereldwonder maar eens bij me.

Alice klapte in de handen, kuste haar vader dat het klapte en snelde de kamer uit.

Nog geen vijf minuten later werd er op de deur geklopt, en toen trad er een jonge man binnen, flink gebouwd; met een openhartig, prettig gezicht, die een beetje verlegen voor de schrijftafel van Maine bleef staan.

— Je ziet er inderdaad niet zo kwaad uit, mompelde Maine binnensmonds. Om je de waarheid te zeggen, Mr. Fred Gray voldoe je volstrekt niet aan de eisen die ik voor mij aan een werkelijk knap uiterlijk stel, maar dat is natuurlijk een kwestie van smaak. Alice schijnt daar anders over te denken. Ga daar zitten, en steek een sigaar op, wij moeten eens praten. Ik heb het immers goed begrepen, dat je graag met mijn dochter zou willen trouwen.

— Dat is zo, Mr. Maine. Wij houden van elkaar.

— Je werkt op mijn kantoor? Hoelang?

— Sedert verleden jaar. Ik verdien...

— Ja, dat weet ik al. Alice vindt het

een miserabel beetje. Ik kan je echter zeggen, dat ik met heel wat minder ben begonnen, jongeman. Wat zijn eigenlijk je vooruitzichten?

— Die laat ik helemaal aan u over, Mr. Maine.

— Nu je bevalt me, je hebt een van die gezichten waarvan ik houd. Ik zal naar je informeren bij de bureauchef, en als die informaties gunstig luiden, dan zullen we eens zien, of ik misschien later ... ach ik zeg dat allemaal, met de wetenschap, dat jullie geen sikkepit om me geven en precies doen zult wat je verkiest. Luister eens, Gray.

Maine trok zijn stoel tot vlak bij die van de jongeman, boog zich ver voorover, en begon op een veel zachtere toon en met een geheel veranderde, ernstige uitdrukking op zijn gelaat:

— Als je werkelijk ernstige voorneemens hebt, dan zal ik je iets toevertrouwen, en ik verlang van je, dat je me eerlijk zult antwoorden op een paar vragen die ik je zal stellen.

— Dat beloof ik u Mr. Maine.

— Zeg mij dan om te beginnen eens, of je mijn kind tot je vrouw zoudt willen maken, ook als ik je verzekerde dat ze van mij geen cent te wachten heeft?

— U moet me geloven Mr. Maine, als ik u zeg, dat ik dat zonder mij te bedenken ogenblikkelijk zou doen, antwoordde Gray, Maine recht in het gelaat ziende. Ik houd oprecht van Alice, ik ben nog jong, ik ben gezond, ik heb werkkraft en ik mag zeggen dat mijn hersens goed zijn. Weelderig zou ze het wel nooit bij mij hebben, maar dat kan haar niet schelen, zoals ze zelf zegt.

— Het doet me genoegen dat je die vraag op die wijze beantwoord hebt, jongeman. Dan ga ik verder. Wel eens gehoord van de bende van Peter Brisbane?

— Van een bende van Brisbane? Neen, nooit, antwoordde Gray verbaasd.

— Niet? Dat verwondert me. De bende is berucht genoeg in de stad, met als specialiteit afdreiging. Ik heb die Brisbane, vanmorgen hier gehad, Gray, en ik kan je zeggen dat ik een ellendig half uur heb doorgebracht. Hij bood mij zijn bescherming aan. Ik weigerde natuurlijk. Toen begon hij te dreigen met brand-

stichting, met aanslagen op mijn auto's, maar hij dreigde ook mij het liefste te zullen ontroven, dat ik hier op aarde bezit, m'n Alice.

Het gelaat van Gray verbleekte onder die laatste woorden en zijn hand omvatte zonder dat hij het zichzelf bewust was, de arm van Maine, die op de stoel leuning lag.

— Ik zie dat dat indruk op je maakt, Gray, hernam Maine, en nu wil ik dit van je weten. Stel je een ogenblik in mijn plaats. Wat zou jij doen, als men je de keus liet, tussen het betalen van een grote som geld en de kans dat je dochter ontvoerd werd, met alle verschrikkelijke gevolgen daarvan?

— Ik zou betalen, al vroegen zij een half miljoen, antwoordde Gray, nauwelijks verstaanbaar.

— Maar als je je nu stellig had vorgenommen, dat niet te doen?

— Dan zou ik voor haar vechten; dan zou ik het onmogelijke doen, haar te beschermen, antwoordde Gray met vaste stem.

— Goed, zo mag ik het horen. Je weet dus nu hoe de zaken staan. Ik overdrijf niet. In dat opzicht zijn we het dus eens. Wij moeten alles doen om mijn kind te beschermen en toch weiger ik de eisen van die schurken in te willigen.

— Kunt u de hulp van de politie niet invoeren? vroeg Gray.

— De politie kan ons in dit geval zeker niet helpen; er waren geen getuigen bij dit gesprek aanwezig, en zelfs al was dat wel zo, onze wet straft zulke bedreigingen niet, omdat er uitwegen voor de afperser in overvloed zijn. Neen, wij zullen ons zelf moeten helpen. Wil je mij daarbij steunen, Gray?

— Van ganser harte, Mr. Maine, antwoordde de jongeman, de hand van de ander grijpend. Weet Alice ervan?

— Ze weet nog niets, en ze mag het niet weten. Denk eens aan wat het voor haar zou zijn, altijd in angst te moeten leven. Kom nu dicht bij mij zitten, want wat ik je te zeggen heb, moet volstrekt geheim blijven.

Gray trok zijn stoel nog dichter bij die van Maine, en wel een kwartier lang spraken de twee mannen op zeer zachte

toon, zodat het voor iemand die in het aangrenzend vertrek was, onmogelijk was iets te horen. Toen nam Maine de hoorn van de huistelefoon op en zei:

— Mijn dochter Alice. Ja, zij moet zelf aan het toestel komen. Zo, jongedame, met je hartsgeheimen, ben je daar? Ik verzoek je om onmiddellijk bij mij op 't kantoor te komen.

Hij legde het toestel uit de hand en bleef met een flauwe glimlach om de lippen achterover leunen in zijn stoel, totdat de deur openging en Alice binnenkwam.

Ze bleef dadelijk staan bij het zien van Gray, kreeg een kleur, en vroeg stamelend:

— Heb je me iets te zeggen, vader?

— Ja, meisje. Ik heb met deze jongeman hier gepraat. Hij is van het denkbeeld om met je te trouwen niet af te brengen. Ik, ik heb er eens over nagedacht, en, in beginsel kan ik er voor voelen. Ik zal hem salarisverhoging geven, hij kan in het grote kantoor komen, als eerste klerk, en, dan moeten jullie in 's hemelsnaam maar trouwen, mits...

— Mits? vroeg Alice ademloos.

— Mits het dan ook binnen een week gebeurt, voltooid Maine de begonnen zin.

— O, vadertje je bent een engel. Liever vandaag dan morgen, riep Alice terwijl haar hart onstuimig klopte.

HOOFDSTUK III.

DE ONTVOERING

Er waren drie dagen verlopen, sedert het bezoek van Brisbane aan Maine. Het was omstreeks negen uur in de avond van die dag, toen eerstgenoemde in zijn flat op de tweede verdieping van 'n reusachtig flatgebouw de telefoon ter hand nam, waarna zich het volgende, korte gesprek ontwikkelde, tussen hem en zijn slachtoffer.

— Ik heb tot mijn teleurstelling gemerkt, Maine, dat de laatste dag voorbij is gegaan, zonder dat je iets van je hebt laten horen. Wat ben je van plan?

— Ik ben van plan om niets van me te laten horen, Brisbane.

— Je zegt dat met een zekerheid, Maine, die me op een dwaalspoor zou brengen. Maar ik laat me niet zo gemakkelijk intimideren, oude heer. Weet je wel goed, met wie je te maken hebt?

— Met een van de grootste schurken die New York kent.

— Geloof je? Misschien heb je wel gelijk, Maine. En dat zul je dan ook ervaren. Je denkt toch niet in ernst dat ik en mijn assistenten zich door jou laten ringoren? Twijfel je soms aan onze macht? Dan zal ik je heel gauw duidelijk maken, dat je daar verkeerd aan doet. Als je soms de kracht van onze organisatie onderschat, dan zal die vergissing je duur te staan komen, Maine. Blijf je weigerachtig om te betalen?

— Ik betaal geen cent.

— Dan zullen de gevolgen voor jouw rekening komen.

Daarmede eindigde het gesprek, want Brisbane legde het toestel op de haak en zijn gezicht had een onheilspellende uitdrukking, terwijl hij een ogenblik bij de kleine tafel bleef staan, waarop het telefoontoestel stond.

Toen verliet hij het vertrek, door een deur, die toegang gaf tot een rookkamer.

Nogmaals opende hij een tussendeur, en toen stond hij in een vertrek, waar een vijftal vrouwen bijeen zat, rokende, kaartspelende, drinkende en lachende, in gezelschap van enige mannen, die als heren waren gekleed.

Zo op het eerste gezicht zou men die vrouwen kunnen houden als behorende tot de leden van de upper ten, want zij waren keurig, zelfs rijk gekleed, zij droegen juwelen, de meesten wisten zich te gedragen als echte ladies, en zaten bijeen in een vertrek met dure, smaakvolle meubels, een dik Perzisch tapijt op de vloer, en een paar waardevolle schilderijen aan de muur.

Maar wie het stel eens wat nauwkeuriger bekeek, wie eens wat aandachtiger luisterde naar hun uitspraak en hun woordkeus, die moest al spoedig inzien, dat hij met onbeschaafde lieden te doen had, vermomd als dames en heren.

De vrouwen lachten wat al te luid, zij waren een beetje te ver gedecolleteerd, en droegen juist een paar ringen teveel, de heren spraken te luid en te ruw, hun handen waren wat te grof, en er werd veel te hoog gespeeld voor een fatsoenlijk kaartclubje.

Brisbane had nauwelijks de drempel overschreden en de deur achter zich gesloten, of een grote, slanke vrouw met rossig haar riep hem van het andere einde van de grote kamer toe:

— Nu, wat zegt de oude duitendief?

— Hij vertrappt het, antwoordde Brisbane.

— Is die man levensmoe? vroeg een kleine man met een slepende, zeurderige stem, terwijl hij een stapeltje bankbiljetten naast zich op de tafel legde.

— Dat schijnt zo, antwoordde Brisbane grimmig.

Bergen jullie die kaarten nu maar op, jongens, want er vallen zaken te doen. Eerst het werk, en dan het plezier. Jullie weten het, en onze nieuwe vriend daar mag het ook weten... ik laat het

nooit bij dreigementen alleen, en wat ik zeg, dat doe ik ook. Als het bekend zou worden, dat ik me op mijn kop had laten zitten door Maine, dan konden wij hier onze matten wel oprollen.

Hij had onder het spreken even geknikt in de richting van een lange man met een olijkleurig gezicht, aan zijn hoofd geplakte, glimmende, zwarte haren, en een klein kneveltje, die, met 'n onaangestoken sigaret bengelend in zijn mondhoek, en zijn kaarten bijeenschoof.

— Wat wil je dan doen? vroeg de kleine man met zijn saai stem, het bankpapier in zijn portefeuille stekend. Heeft het haast?

— Er is altijd haast bij, om een bedreiging ten uitvoer te brengen, Kaldrup, antwoordde Brisbane kortaf.

— Wees eens wat duidelijker? drong Kaldrup aan, de rest van zijn glas whisky in zijn keel gietend.

— Ik zal zo duidelijk zijn alsof het gedrukt staat, zei Brisbane grimmig. Nog vanavond wordt de meid ontvoerd.

Onmiddellijk verhief de vrouw met 't rossige haar stem, en zei dreigend:

— Als het dan maar niet zo gaat als verleden jaar met die meid in Chicago, Peter. Ik laat me niet nog eens opzij schuiven, onthoud dat. De jongens hier mogen het gerust horen. Als er ontvoerd moet worden, dan ben ik er voortaan bij, om een oogje in het zeil te houden. Jij verliest het eigenlijke doel wel eens uit het oog, vooral als de ontvoerde meid knap is. Laat ik je niet nog eens snappen; dat is alles wat ik je te zeggen heb, Brisbane.

Deze haalde de schouders op en zei:

— Je schreeuwt weer voor je geslagen wordt, Nelly.

— Ik begrijp overigens niet hoe dat vanavond nog gedaan moet worden, vervolgde de vrouw. Er is niets voorbereid.

— Alles is voorbereid, hernam Brisbane kortaf. Ik ben precies op de hoogte van haar doen en laten. Ik weet tot op

de minuut, wat ze vanavond doet. Ze gaat eten bij een vriendin van haar in de 42ste straat, en daarna gaat ze het laatste gedeelte zien van de revue in het Olympia Theater op Broadway. Dat laatste gedeelte begint pas om half elf, en we hebben dus tijd in overvloed.

— Is ze soms van plan te wandelen, van de 42ste naar Broadway? vroeg Kaldrup, met zijn lijmerige stem.

— Neen, ouwe zeur, zei Brisbane spottend. Natuurlijk rijdt ze er in haar auto naar toe. Er is een breed trottoir in de 42ste, en als ze van dat trottoir naar de auto loopt, dan vangen we haar onderweg op. We hebben het meer gedaan, niet? En als we haar eenmaal binnen hebben, jongens, dan beloof ik je dat de oude Maine zal moeten dokken. Hij zal er dubbel en dwars voor moeten betalen, dat hij weerspanning is geweest. En als het geld er niet op de minuut is, dan.....

Een gebaar waarvan de betekenis maar al te duidelijk was, voltooide de zin.

— Jij schiet ze niet zo gauw dood, makker, zei de vrouw met het rode haar. Je hoeft mij niets wijs te maken. Ik ken je door en door. Jongens, je zou een harem kunnen vullen met de vrouwen aan wier voeten hij heeft gelegen.

Brisbane wierp de vrouw slechts een onverschillige blik toe, blijkbaar meer gestreeld dan beledigd door haar uitroep, haalde weer zijn schouders op en zei kortaf:

— Op dat onderwêrp kunnen we later nog wel eens terugkomen. Er moeten nu spijkers met koppen geslagen worden. Ik behoef er niet lang over uit te weiden, want de meeste van jullie kennen het klappen van de zweep. Ik moet er op kunnen rekenen dat het lieve kind binnen drie uren in deze kamer is en zonder haken en ogen. Jullie kunnen de achteringang van het huis gebruiken. Prachtig geschikt voor zulke kleine gevalletjes.

— Moet de nieuwe erbij zijn? vroeg Kaldrup met zijn slepende stem, ter-

wijl zijn fletse ogen onzeker naar José Montez dwaalden, die onverschillig had zitten luisteren.

Brisbane dacht een ogenblik na en zei:

— Dat idee is niet zo slecht. Je bent me door Nummer Een in Chicago aanbevolen als een eerste kracht, Montez, en ik weet dat Nummer Een mensenkennis heeft, maar je zult het mij ten goede houden, als ik mij ook persoonlijk wil overtuigen. De aanvoerder bij deze onderneming is Archie Prescott, die daar met zijn brave ouderlingentronie. Hij zal je de nodige instructies geven.

Brisbane had met het hoofd in de richting van een der mannen geknikt, die sedert het binnentreden van de chef nog niets had gezegd.

Hij had een langgerekt, gladgeschorren gezicht, dat inderdaad bij de eerste aanblik de gedachte zou kunnen wekken dat men met een ingetogen, braaf man te doen had.

Met een krakende stem zei hij gerekt:

— Ik werk bij zulke gelegenheden niet graag met nieuwelingen, chef, maar als hij werkelijk is aanbevolen door Nummer Een, en je staat erop, dan zal ik hem meenemen.

— Maken jullie dan maar dat je wegkomt, zei Brisbane, zijn horloge raadplegend. Heel veel tijd is er niet meer. En denk erom ik moet haar gaaf en ongeschonden hier hebben, zonder een schrammetje, anders vallen er harde woorden.

De mannen waren opgestaan en sommigen staken een sigaret op terwijl zij rustig door de salon heen en weer liepen alsof zij niet op het punt stonden een laaghartige, laffe misdaad te begaan.

Brisbane wisselde snel en op flulsterende toon nog enige woorden met Prescott, waarna allen vertrokken en lieten Brisbane en Nelly met de andere vrouw, die in het geheel niets gezegd had, alleen.

Er waren nu vijf mannen, die in een

zijvertrek hun overjas en hoed gingen halen, door de brede gang liepen, voor de liftkooi wachtten, het rode, verschietende lichtje op het etagebord zwijgend volgden, luisterden naar het snel naderend gezoem van de lift, instapten, en aldra de ruime vestibule bereikten, waar de concierge naast zijn loge zat te dommelen, met een half uitgelezen krant op zijn knie.

Zodra zij op straat waren, nam Prescott Montez naast zich, en begon op zachte toon tot hem te spreken.

Montez bewees dat hij wist wat discipline was, want hij viel de ander met geen woord in de rede, knikte slechts nu en dan, en zei pas toen de aanvoerder zweeg:

— Begrepen. Ik weet nu wat ik te doen heb. Jullie zullen niet over me te klagen hebben. Ik heb maar één vraag: Hoe is de chef zo precies op de hoogte geraakt van de plannen van... ..de bewuste?

— Hij komt altijd alles te weten, wat hij weten wil, antwoordde Prescott. Er zijn in zulk een grote zaak als die van Maine altijd mensen, die hun mond niet kunnen houden, zonder wie wij, heel wat meer moeite zouden hebben onze plannen uit te voeren. En nu vlug, ik zie dat Jesse daar al met de wagen nadert.

In de snel vallende schemering kwam een grote auto aanrijden, de chauffeur verliet dadelijk zijn plaats, een van de vijf bandieten verving hem, terwijl de vier anderen instapten.

Dat alles ging zo snel en zwijgend in zijn werk, alsof het wekenlang gerepeeteerd was. Iedereen scheen precies te weten wat hij te doen had en zelfs waar zijn plaats in de auto was, een ruime limousine, voorzien van donker gordijntjes, waarmee de portieren konden worden afgedekt, evenals de achter- en de voorruit.

— Nog een enkele opmerking voor we wegrijden, Prescott, zei Montez, zich half omwendend om tot Prescott te kun-

nen spreken, die met een der andere mannen op de achterbank zat. Wat wordt er gedaan, als het meisje eens niet alleen is?

— Ze is altijd alleen en zeer zelfstandig.

— Maar het zou toch kunnen zijn, dat ze vanavond niet alleen is. Ik weet bijvoorbeeld, dat ze verloofd is, sedert een paar dagen. Hoe kunnen we er zeker van zijn, dat die knul niet bij haar is?

Prescott beet zich op de lippen en vroeg:

— Weet je dat zeker?

— Absoluut. Ik wist wat jullie van plan waren, en ik ben gewoon, altijd op mijn eigen houtje een kleine voorstudie te maken.

Prescott dacht even na, en zei toen met nadruk:

— Goed, dat kan. Luister: Als die vent erbij is, dan moet het plan natuurlijk gewijzigd worden, maar dat is een kleinigheid. Hij mag in geen geval kunnen ingrijpen Jesse; jij gaat zo goed met je proppenschietter om. Heb je je windpistool bij je?

— Ja, natuurlijk. Dus dan schiet je hem dadelijk, zodra we zijn uitgestapt, een amoniakpatroon in zijn gezicht. Dat is voorlopig voldoende.

— Best, zei Jesse. Terwijl de auto startte, haalde hij een klein windpistool uit zijn zak, opende het, verzekerde er zich van, dat er een klein, glazen buisje in de loop stak, drukte de zuiger in het luchtreservoir en maakte aldus het wapen tot schieten gereed.

Er werd nu verder geen woord meer gesproken, tot de auto, ruim een half uur later, de ingang van de 42ste straat bereikt had; en de chauffeur stopte op enige afstand van het punt, waar de ondergrondse en bovengrondse elkan- der kruisen, niet ver van de Openbare Bibliotheek.

Prescott had een grote doek uit zijn zak gehaald, opende twee portierraampjes, nam een flesje uit zijn zak en sprenkelde met afgewend hoofd iets van de inhoud op de doek, die hij vervolgens Montez ter hand stelde met de woorden:

— Stop vlug weg. Dit wordt jouw werk. Zorg dat je dadelijk achter haar komt te staan, en duw dan, over haar hoofd heen, zodat je niemand van ons hindert, de doek op haar mond en neus.

Montez had de doek snel in zijn buitenzak gestopt, en de klep neergeslagen, maar toch was de wee-zoete lucht van de chloroform, ondanks de neergelaten raampjes nog merkbaar in de auto.

Prescott keek op zijn horloge; als alles klopte dan hadden de schurken nog een kwartier de tijd.

Maar reeds na enkele minuten reed de auto langzaam op, in de richting van het huis, waar het meisje zich moest ophouden.

Op dat gedeelte treft men geen winkels in straat aan, en die er mochten zijn, waren op dat ogenblik gesloten.

De mannen kenden nauwkeurig de plek en wat later wisten zij ook dat zij op tijd waren en het bewuste huis hadden bereikt, want aan de trottoirrand wacitte een niet grote, gesloten wagen, waarvan de verkeerslichten brandden.

— Dat is 'm, fluisterde Kaldrup. Dat is het nummer van haar wagen.

— Opgepast dan zei Prescott, die nog eens op zijn horloge keek, en vervolgde:

— Nog een paar minuten. Rijd op, Jim.

De man achter het stuur moest zijn instructies ook al hebben ontvangen, want hij reed eerst in een matig gangetje het huis voorbij, waarbij de bandieten zich konden overtuigen dat er niemand in de wagen zat, liet toen de grote auto keren, reed terug, en parkeerde nu de auto zodanig achter de

wachtende wagen, dat de achterbumpers elkander bijna raakten.

Nauwelijks was dit gebeurd of 't psychologische ogenblik brak aan, want de huisdeur ging open, een heldere meisjesstem werd hoorbaar, en het figuur-tje van Alice werd zichtbaar op de stoep, waar zij even scheen te spreken met een ander, die onzichtbaar bleef.

Zij was geheel alleen en Prescott loosde een zucht van verlichting. Dat spaarde heel wat onaangenaam, tijdrovend en lastig werk.

Het werd hen zelfs nog gemakkelijker gemaakt dan hij hoopte, want de deur was alweer gesloten, voor het meisje het brede trottoir overstak.

Zij had nog geen twee stappen gedaan of aan weerskanten vlogen de grote portieren open, vier mannen stapten uit, en terwijl zij daar nog, half verlamd van schrik zelfs niet in staat om hulp te roepen, halverwege het trottoir stond, werd een krachtige hand op haar mond gedrukt, die de doek met chloroform vasthield. Haar beide armen werden vastgegrepen, door twee mannen, terwijl de vierde gereed stond, om iedere poging tot verzet dadelijk te breken.

Er kwam echter in het geheel geen verzet. Bijna aanstonds verloor het meisje het bewustzijn, wankelde en zou gevallen zijn, als niet Montez haar had opgevangen. De vierde man bukte zich, greep de benen van het meisje, en zo kon zij zonder enige moeite en snel binnen in de auto worden gedragen, waarna de mannen onmiddellijk weer instapten, de portieren sloten en de auto wegreed.

Dat alles ging zo snel, en zonder de minste hapering in zijn werk, dat men bijna zou geloven aan een langdurige oefening.

Degene, die daarvoor was aangewezen, liet vlug de gordijntjes neer, opdat geen onbescheiden oog met argwaan zou kunnen doordringen tot het binnenste van de auto, waar een jonge vrouw, bewusteloos op de achterbank lag.

De terugrit begon, en ook nu werd bijna niet gesproken.

Het was echter duidelijk dat allen verheugd waren over de goede afloop van deze brutale ontvoering.

De chauffeur stopte ditmaal niet aan de voorzijde van het huis, waarin Brisbane woonde, maar draaide een zijstraat in, en kwam aldus aan de achterzijde van het huis, waar een deur toegang gaf tot een doorgang of pad dat de kleine achtertuintjes van elkander scheidde.

Het bleek dat Jesse van die deur een sleutel had, en de rest was al heel gemakkelijk.

De deur werd geopend, Montez, die de sterkste scheen te zijn, tilde het meisje uit de wagen, droeg haar door de smalle donkere gang, tot aan de deur, in de lange muur, die alle achtertuintjes afsloot; ook deze werd geopend, en enkele minuten later bevond het nog altijd bewusteloze meisje zich in het huis van haar ontvoerder.

HOOFDSTUK IV.

OVERBODIGE JALOUZIE

De tweede vrouw was weggegaan maar Nelly Hawkett was er nog altijd, toen de deur van de salon werd geopend en Montez de jonge vrouw binnendroeg, en op een divan in een der hoeken van het vertrek neerlegde.

— Alstublieft, zei hij met zijn wrange glimlach. Hier is het vrachtje. Het verliet zonder haperen, chef.

— Goed, zei Peter Brisbane opgewekt. Nu hebben wij hem. Nu zal die Maine eens ondervinden, wat het zeggen wil mijn bevelen in de wind te slaan.

Nelly Hawkett was onmiddellijk opgestaan, ging langzaam naar de divan, waarop het meisje lag, keek een ogenblik naar het bleke gelaat op de divan neer en zei toen:

— Ik had me haar anders voorgesteld, maar knap is ze. Die gaat zo gauw niet dood. Vind je ook niet dat het een mooie meid is, Peter.

— Ik heb er nog niet in het bezonder opgelet; antwoordde de bandiet on-

verschillig. Hier kan ze natuurlijk niet blijven, jongens. Stel je voor dat ze onverwacht wakker wordt en om hulp begint te roepen. Naar de cel met haar.

Ditmaal was 't Prescott, die het meisje van de divan tilde en met haar naar de deur liep. Montez maakte aanstalten om hem te volgen, maar Brisbane riep hem terug en zei:

— Blijf jij maar hier, Montez. Je schijnt je goed geweerd te hebben, maar je bent hier toch nog altijd de nieuweling. Er zijn zekere voorwaarden aan het betreden van dat kleine vertrek verbonden, moet je weten. Het is best mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat je het ook nog wel eens zult zien, maar eerst moet ik je wat beter aan de tand hebben gevoeld. Ik moet weten wat voor vlees ik in de kuip heb.

Montez was schouderophalend gaan zitten, en zei:

— Zoals je wilt, maar veroorloof mij dan ook de opmerking, dat ik het nog

al gevaarlijk vind, haar in dit huis opgesloten te houden.

— Waarom gevaarlijk?

— Wat een vraag. Het is toch duidelijk dat Maine, zodra de ontvoering gemerkt wordt, de politie op de hoogte zal brengen van jullie onderhoud. De C.I.D. zal zich haasten je te ondervragen, en hier een huiszoeking te doen.

— O, er zijn domkoppen genoeg bij de politie, zei Brisbane. Maar man, ik ontken eenvoudig. Zeker, ik ben bij Maine geweest, ik heb in zijn kantoor gezeten, maar ik kwam om een grote bestelling te doen. Denk je dat ik gek ben? Waren er soms getuigen bij? En ik kan je verzekeren dat geen enkele detective hier iets zal kunnen vinden in huis. Wij konden hier een paar kleine veranderingen in aanbrengen, zonder dat iemand daar iets van behoefde te bemerken. Ik wil je wel een klein deel van ons geheimje verklappen. Deze flat bestond oorspronkelijk uit acht kamers, maar al zocht je een week lang je zoudt er nooit meer dan zeven kunnen vinden. En dat is nu de hele truc.

— En niemand weet waar die achtste kamer is, behalve jij en Prescott, die haar zoëven heeft weggedragen?

— En ik, zei Nelly Hawkett. Brisbane wierp haar een woedende blik toe. Zij ging echter voort en zei: Het was eigenlijk tegen zijn zin, zie je. Hij had er mij buiten willen houden. Ik had het ook niet mogen weten.

— Jij praat een beetje te veel, jongedame, zei Brisbane. Je deed beter je tong wat in bedwang te houden.

Even verschoot de vrouw van kleur, maar toen wierp ze het hoofd in de nek, keek de ander uitdagend aan en zei:

— Ik weet niet wie van ons tweeën de voorzichtigste moet zijn, Peter. Je kent me slecht als je denkt dat ik bang ben. Me verdringen laat ik me ook niet, laat je dat gezegd zijn.

De mannen die allen in het vertrek waren teruggekeerd met uitzondering van Prescott, hadden onverschillig en zelfs enigszins ongeduldig toegeluisterd. Blijkbaar waren zij gewend aan derge-

lijke woordenwisselingen.

De blikken van Montez echter gingen onderzoekend van de man naar de vrouw en geen van hun woorden, geen enkele gezichtsuitdrukking was hem ontgaan.

— Is het ook geheim, wat je nu van plan bent, Brisbane? vroeg hij, toen het bleek dat het twistgesprek was afgelopen.

— Helemaal geen geheim. Het is doodeenvoudig. Maine krijgt een waarschuwing, dat hij binnen twee dagen een bedrag van vijftig duizend dollar naar een bepaalde plek moet brengen, en dat bij weigering zijn dochter er aan gaat, maar niet dan nadat ik zelf een woordje met haar gesproken zal hebben.

— Daar wachtte ik op, barstte Nelly Hawkett met felle stem uit. Maar als je denkt dat ik me in een hoek laat trappen, heb je het mis.

Ze was dreigend voor Brisbane komen staan, en beet hem toe:

— Ik ben nu genoeg beledigd en vernederd. Het is het oude liedje, als er een vrouw in je handen valt. Dan word ik opzij geschoven, alsof ik er helemaal niet meer ben. Neem je in acht, Peter, meer zeg ik niet.

— Veronderstel eens, dat Maine weigert, dat geld te betalen, chef, vervolgde Montez, zonder acht te slaan op de dreigende houding van de vrouw, wat denk je dan te doen?

— Maak je niet ongerust dat hij zal weigeren. De man houdt dolveel van z'n dochter.

— Dat weet ik, maar neem nu eens aan, dat hij niet zou betalen, bijvoorbeeld als de politie hem hoop geeft, zijn dochter bijtijds te kunnen ontdekken.

— Dan zou ik ten uitvoer brengen, waarmee ik bedreigd heb, antwoordde de bandiet, opstaand uit zijn stoel.

Nelly Hawkett had de vuisten gebald, en haar ogen flikkerden.

— Je bedenkt je nog wel eens, Peter, ik ben er zeker van, zei ze. Ik weet dat je me niet graag tot je vijandin zoudt maken. Ik weet wat er omgaat onder de jongens; ze zijn niet zo algemeen tevreden over je. Er zijn er een paar,

die er naar vlassen je plaats in te nemen. Ik zou een beetje voorzichtig zijn, als ik jou was.

Brisbane verloor zijn kalmte niet. Hij kwam dicht voor de vrouw staan, tot zijn gezicht het hare bijna raakte en zei:

— Denk je me werkelijk bang te maken. Dan ken je me toch slecht, Nelly. Voor dreigementen ben ik nooit uit de weg gegaan. Ik weet dat er onder de jongens een paar zijn die mij wel opzij zouden willen schuiven; binnenkort zullen we niet meer van hen horen.

Terwijl hij dit zei, had de bandiet zich langzaam omgewend, tot zijn ogen doorborend bleven rusten op het gelaat van Kaldrup, die die blik nauwelijks droeg, en met zijn ogen begon te knipperen. Wij weten wel uit welke hoek de wind waait, nietwaar, Kaldrup?

— Ik, ik ben mij van niets bewust, antwoordde deze, met zijn lijzige stem. Je zult er mij toch niet van verdenken, Brisbane, onder je duiven te willen schieten?

— Zwijg maar, het is goed, viel de chef hem in de rede. Ik weet wat ik weten moet. En laat ieder gewaarschuwd zijn, wie het aangaat, ik laat niet met mij spelen.

Een paar minuten later was deze twist al weer bijgelegd, maar iedereen beseftte en wist, dat de haat en de afgunst diep hadden ingevreten en dat het niet lang zou duren of het zou tot een uitbarsting komen.

Nelly Hawkett was in een hoek van de kamer een sigaret gaan roken, met de blik van Montez voortdurend op haar gevestigd.

Zij echter staarde strak en met een blik van haat naar Brisbane. Eensklaps scheen ze een besluit te nemen, stond op, en sloop de kamer uit, zonder dat iemand er acht op sloeg, behalve misschien Montez.

Zij stak een lange gang over, opende een deur, en kwam zo in 't vertrek, hetwelk Brisbane misschien wel terecht zijn werkkamer noemde, want het was daar dat de aanvoerder zijn plannen uitwerkte, nieuwe reglementen opstelde, de

lijst der slachtoffers bijhield, en onwilligen met een rood kruisje merkte.

Na de gangdeur gesloten te hebben, maakte zij licht, en ging naar de schoorsteenmantel, die geen eigenlijk doel meer had, daar de haard reeds lang was vervangen door centrale verwarming.

Zij bukte zich, tastte even met de hand achter de vooruitspringende rand van de haardopening, tot zich eensklaps een kort, ratelend geluid deed horen, en een smalle boekenkast, van onder tot boven met boeken gevuld, die tegen de wand naast de schoorsteen stond, opzij schoof, tot een kleine deur zichtbaar werd.

Deze deur kon geopend worden, door aan een ijzeren ring te trekken, en bleek dan toegang te geven tot een zeer smalle gang, waarin men zich slechts zijwaarts kon voortbewegen, en dan nog in voortdurende aanraking met beide wanden was.

De vrouw ging deze gang in, liep een paar meters ver, luisterde even met gespannen aandacht, en toen ging haar hand tastend langs de muur, tot zij een lichtschakelaar had gevonden.

Zij drukte de schakelaar omhoog en een vrij sterk lampje begon te gloeien, schuin tegenover een deur, die gesloten was met twee grendels.

In het midden van het bovenste paneel bevond zich een schuif, die alleen aan de buitenzijde bewogen kon worden.

De vrouw trok deze schuif terzijde, en keek nu in een niet groot, maar zeer goed gemeubeld vertrek, verlicht door een helder brandende lamp in het midden, die zowel aan de binnen- als aan de buitenzijde van de kamer ontstoken en gedoofd kon worden.

Men kon nog goed zien waar eertijds het enige raam van de kamer zich had bevonden. Dat was nu echter dichtgemetseld; de stenen waren ten overvloede met een laag cement bedekt. Er was niets anders te zien dan een randje van de stalen raampost, onder het behang, dat de muren bedekte.

Dit was dan het befaamde achtste ver-

trek van de flat, dat op zulke merkwaardige wijze verdwenen was.

Op de divan, met haar rug naar de deur, lag Alice Maine, die op zulk een sluwe wijze ontvoerd was.

— Ben je bijgekomen? vroeg Nelly Hawkett op gefluisterde toon door het luikje.

De jonge vrouw op de divan bewoog zich niet, en Nelly Hawkett vervolgde ongeduldig:

— Geef me antwoord. Je moet wakker zijn, want ik zie, dat je hebt gerookt.

— Ik wil niet gestoord worden, zei het meisje met zwakke stem.

Nelly Hawkett stoorde zich niet aan deze opmerking, maar trok de grendels onhoorbaar terug, waarbij zij echter vergat, het luikje te sluiten, draaide de kruk van de deur om, en trad binnen.

Op het horen van deze geluiden draaide Alice zich op haar ligplaats om, ging overeind zitten en staarde de vrouw met grote, verbaasde ogen aan.

Deze trok zich daarvan niets aan, kwam naderbij, monsterde het meisje, van top tot teen, en zei toen op een spottende, minachtende toon:

— Ik moet zeggen, dat ik me je anders had voorgesteld. Ik kan ook niet zeggen, dat je lijkt op de foto, die ik van je in een sporttijdschrift heb gezien. Kun je lopen?

— Of ik lopen kan? vroeg Alice Maine verwonderd. Waarom niet?

— Ze hebben je immers bedwelmde. Het verwondert me genoeg dat je daar zo gauw van bent bijgekomen. Nu, des te beter. Als je lopen kunt, dan kun je zeker ook weglopen?

— Weglopen? vroeg het meisje verbaasd. Wat bedoelt u daarmee?

— Wat ik met weglopen bedoel? Snap je dat niet?.....Je kunt verdwijnen. Zet je hoed op, en maak dat je wegkomt. We hebben je hier niet meer nodig. Ik zal je wel wijzen hoe je hier naar buiten komt. Ik zal zorgen dat er een auto klaar staat, want je behoeft niet te zien, waar je naartoe bent gebracht. Ga jij maar naar je pappie terug, en dank je goed gesternte dat je er zo bent af-

gekomen, Weet je wat je boven het hoofd hing? Brisbane wilde je tot zijn vrouw maken.

Alice Maine deinsde achteruit.

— Weet je wat voor een vent Brisbane is?

— Ja zeker, een schurk, een gemene boef, antwoordde het meisje verontwaardigd.

— En vind je het vooruitzicht dan niet vreselijk, dat hij je zal dwingen hem ter wille te zijn, als ik er geen stokje voor steek? Kom, we zullen er maar niet veel woorden over vuil maken. Daar is de deur, maak dat je weg komt. Wat is dat, aarzel je? Wil je niet weg, als ik de deur voor je openzet? Moet ik je dan haarfijn uitleggen wat je te wachten staat? Begrijp je dan zo weinig van het leven, ben je nog zo'n kind, dat je dat niet snapt? Daarvan afgezien, het kost je vader een bom duiten, als je dat maar weet. Onder de vijftigduizend komt hij er ditmaal niet af, als hij je terug wil hebben. Voor de derde en laatste maal, neem de benen, en maak dat je wegkomt.

Alice Maine scheen echter volstrekt geen aanstalten te maken om aan dat bevel te gehoorzamen, dat voor haar toch de redding moest betekenen.

— Ik wil eerst met Brisbane spreken. Ik weet zeker dat ik hem tot inkeer zal weten te brengen. Ik heb al zoveel misdadigers bekeerd. Iedere week ga ik op de zaterdagen naar de gevangenis en praat met hen.

— Ik wil niet dat je met Brisbane praat, riep Nelly Hawkett nijdig, dicht op het meisje toetredend. Hij houdt van jouw soort, van dat halfzachte slag. En daarom wil ik dat je verdwijnt, begrepen? En als je het niet goedschiks doet, dan maar kwaadschiks.

Meteen greep haar hand het blonde haar van het meisje, en het volgende ogenblik deinsde zij achteruit, met een onderdrukte kreet van schrik, de ogen wijd geopend.

Het blonde haar had meegegeven.

De krullen waren scheef gezakt en aan de andere kant van het hoofd was

een smal reepje haar zichtbaar geworden van een geheel andere kleur.

— Vervloekt, riep zij eindelijk. Wij zijn verraden, jij bent geen vrouw, jij bent een.....

Alice Maine, of wie het dan ook zijn mocht had een bliksemsnelle beweging gemaakt en hield nu een kleine revolver

in de rechterhand. Nelly Hawkett kon geen woord meer uitbrengen, want de zogenaamde Alice Maine had met een geheel veranderde en onherkenbare stem gezegd, de stem van een man:

— Ga daar in die stoel zitten, verroer geen vin, en zeg geen woord meer, of er gebeuren ongelukken.

HOOFDSTUK V.

EEN ULTIMATUM

Nelly Hawkett keek de man in vrouwenkieren die deze woorden gesproken had strak aan, met een uitdrukking van schrik en ongeloof op het gelaat.

Haar stem was nauwelijks verstaanbaar toen ze met trillende lippen zei:

— Het is alsof ik droom. Ik heb al heel wat beleefd, maar ik heb het nog nooit meegemaakt, dat een man op die manier voor een vrouw kon spelen.

Charles Brand, die de rol van Alice Maine had overgenomen, legde de vrouw met een ongeduldig gebaar het zwijgen op, en zei kortaf:

— Ik verzoek je niet zo veel te praten, want ik ben niet in een humeur om dat aan te horen. Je hebt mijn hele plan in duigen laten vallen.

Het was alsof de vrouw deze woorden niet gehoord had, want zij ging op dezelfde gedempte toon voort, dicht op Brand toetredend, die behoedzaam achteruitstapte, met zijn revolver tot schietten gereed, al wist hij in zijn hart heel

goed, dat hij er geen gebruik van zou maken:

— Zo iets heb ik nog nooit beleefd. Dat we zulke kerels toch niet bij de beneden hebben. Allemaal suffers en ezels. Want ik hoef natuurlijk niet eens te vragen wie je bent; je bent Raffles.

— Laten we dat dan voor een ogenblik maar aannemen en houd je mond, over de onverwachte loop der gebeurtenissen, terwijl hij met zijn vrije hand zo goed mogelijk de damespruik weer poogde recht te zetten, welke de jalouzie van die vrouw, hem bijna had doen verliezen.

— Werkelijk, vervolgde Nelly Hawkett, men zou het niet geloven, maar je lijkt op haar. Het is waar, dat we je nog niet bij al te goed licht gezien hebben, maar je lijkt beslist op die meid van Maine. Die is nu natuurlijk in veiligheid en lacht ons uit. Misschien doet ze daar toch verkeerd aan, maar dat is van later zorg.

— Houd nu eens eindelijk je mond, want ik heb geen lust om langer naar je praatjes te luisteren, viel Brand haar in de rede. Je praat veel te hard naar mijn zin.

— Zou er een man ter wereld zijn, moedig genoeg, om zich zo in het hol van de leeuw te wagen? ging de vrouw voort. Ik kan er niet over zwijgen, Daar zal Brisbane van opkijken.

— Zwijg toch, viel Brand haar dreigend in de rede, een beweging makend met zijn revolver.

— Nu, als de jongens dat horen, dan zal het er om spannen. Brisbane is er wel niet zelf bij geweest, maar hij heeft toch het plan bedacht. Het is waar dat de anderen de stomiteit begaan hebben; de nieuwe treft geen schuld, want die was er pas bij, en die had het blonde schaap zelfs nog nooit gezien. In ieder geval zou ik niet graag in de schoenen staan van Brisbane. Hij heeft zijn verdiende loon.

— Ga daar op die divan zitten, zoals ik je reeds bevolen heb. Steek nu je handen uit en je benen. Ik zal zo vrij zijn je polsjes en enkeltjes samen te binden.

Brand sloeg zijn rok op en bracht een stevig touw te voorschijn, een niet dik, maar sterk touw, dat Raffles speciaal voor zich zelf placht te laten maken, en waaraan men desnoods piano's zou kunnen ophijsen.

Hij moest nu echter zijn revolver voor een ogenblik uit zijn handen leggen, en dat was hem bijna noodlottig geworden.

Want op het ogenblik dat hij met het touw in de hand op de vrouw toetrad, gereed om deze lastige dame te binden, verscheen door het geopende luikje een revolver en in de halve duisternis van de gang glansde een paar flikkerende ogen.

Een vinger kromde zich om de trekker, maar op het ogenblik dat het schot zou afgaan, veranderde de revolverloop van richting, het wapen viel met een kletterende slag op de vloer en achter de deur dreunde het geluid van een zware val.

De vrouw was met een gesmoorde kreet opgestaan en scheen naar de deur

te willen snellen, maar Brand greep haar juist bijtijds bij de pols en slingerde haar terug op de divan.

Hij had zijn revolver opgeraapt, maar hij behoefde het wapen niet te gebruiken, want de deur ging open, en een man met een masker voor het gelaat kwam binnen, het lichaam van een bewusteloze man met zich meesleurend.

Die man was Peter Brisbane, volkomen bewusteloos en vaalbleek.

De vrouw keek op hem neer alsof zij haar ogen niet geloofde, en keek toen met een vragende blik naar de man met het masker, die rustig de deur gesloten had, en op zachte toon tot Brand zei:

— Het schijnt dat het anders is gelopen, dan we hadden verwacht, amice.

Nelly Hawkett stamelde, nauwelijks in staat om zich te beheersen:

— Die stem. Droom ik? Wat gebeurt hier toch vannacht? Dat is de stem van...

— Van uw dienaar, madame, zei de gemaskerde op hoffelijke toon en met die woorden nam hij het masker af.

— Joze Montez, riep Nelly Hawkett.

De ander gaf geen antwoord, maar keek haar glimlachend aan. De vrouw was nauwelijks verstaanbaar toen zij, starend in dat olijkleurig gelaat met de heerszuchtige koele ogen, zei:

— Ik begin jullie duivelse truc te doorzien. Niet die nagemakte vrouw is Raffles, maar jij bent het. We krijgen je dus weer hier terug in deze stad en we hadden al gehoopt dat ze je in Chicago de nek zouden omdraaien, dat we voor goed van je af waren.

Langzaam zonk ze onder het spreken neer op de divan en bleef als versteend zitten, zonder aan enig verzet te denken.

Ze liet zich dan ook zonder tegenstand te bieden, binden, en een prop in de mond stoppen.

Raffles had zich intussen over Brisbane gebogen, en zich overtuigd dat de man bewusteloos was.

— Ik kwam juist bijtijds, Charles, zei Raffles kalm. Ik was hem nageslopen, en zag hoe hij zijn revolver ophief om door het luikje te schieten. Hoe is dit alles zo gekomen?

— Het was werkelijk niet mijn schuld, Edward, antwoordde Brand. Maar je

ziet nu zelf wel, welke gevaren die ellendige vermommingen voor mij meebrengen. Zal ik daar dan nooit afkomen?

— Waarschijnlijk niet, zolang ik je nog met enige kans op succes voor een vrouw kan laten doorgaan, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Maar je hebt mij nog niet gezegd wat er eigenlijk gebeurd is, waardoor we ons oorspronkelijk plan moeten wijzigen.

— Wat er gebeurd is? Er is gebeurd wat te voorzien was. Die vrouw daar is jaloers geworden en kwam hier met de bedoeling mij te laten ontsnappen, en toen ik weigerde, werd ze handtastelijk, en trok mijn pruik bijna af, ofschoon ik dacht dat ik die onwrikbaar bevestigd had.

— Nu, er is gelukkig nog niets verloren, zei Raffles, maar ik ben blij dat ik Brisbane geen ogenblik uit het oog heb verloren. Hij kwam hier zeker met een heel ander doel; hij hoorde zijn vriendin praten en moet onmiddellijk de samenhang hebben begrepen.

— Ik zou hier met een kogel door mijn hoofd liggen, als je niet bijtijds was gekomen, zei Brand. Moet ik nu die vrouwenrommel aanhouden? Werkelijk ik word te oud voor dergelijke carnavalsgrappen.

— Dat hoop ik niet, Charles, zei Raffles. Ik kan je kostelijke hulp op dit gebied niet ontberen. En mocht je werkelijk te oud worden om jonge meisjes voor te stellen, dan kan ik je altijd nog voor meer bejaarde vrouwen gebruiken.

— Dan zal ik die ellende dus nog een jaar of twintig, dertig moeten verduren. Maar antwoord mij nu op mijn vraag: kan ik mij verkleden?

— Wacht daar nog even mee, Charles, daar is volstrekt geen haast bij. Eerst moeten wij doen, wat oorspronkelijk ons plan was.

De vrouw op de divan sloeg even de ogen op, maar onmiddellijk zakten de oogleden weer neer, en verborgen de grote, donkere ogen.

De twee mannen trokken het slappe lichaam van de bandiet in de donkerste hoek van het vertrek, bedekten het met een tafelkleed, plaatsten er een zware stoel voor, en overtuigden zich tenslot-

te, dat de vrouw zich voorlopig niet kon verroeren.

— En nu zullen wij vlug aan de slag moeten, zei Raffles, die zijn masker in zijn zak had gestoken. Daarbinnen zitten nu alleen nog maar Jesse Kaldrup en nog twee andere mannen. Het zal niets te betekenen hebben, om die machteloos te maken. Geweld mag er natuurlijk niet gebruikt worden, ik bedoel geen vuurwapens. Ik ben er van overtuigd, dat die drie kerels de strop ruimschoots verdiend hebben, maar dat is 't werk van anderen. Mijn spuitje is nog half gevuld, het is zeker toereikend voor twee van de kerels en je hebt gezien, aan Brisbane, dat een kleine injectie zelfs snel verdooft. Ik had er op gerekend, dat allen het huis zouden hebben verlaten, tegen de tijd dat wij moesten optreden, maar nu het anders gelopen is, dan wij verwachtten, moeten wij ook zelf ons plan wijzigen.

Brand had zijn pruik weer zorgvuldig rechtgezet, zijn rokken gladgestreken, en ineens, was hij weer het aantrekkelijke jongemeisje, zo verbluffend natuurgetroouw gespeeld, dat menig acteur hem die gave zou benijden.

Na nogmaals een blik op de vrouw te hebben geworpen, die scheen te sluimeren en die geen notitie van hen nam, verlieten zij de kamer, en grendelden zorgvuldig de deur.

Zij werkten zich door de smalle gang, gingen door de geheime deur de werk-kamer binnen, en schoven de boekenkast weer op zijn plaats terug.

Brand had intussen eens rond gekeken en de brandkast ontdekt.

— Waarom zouden wij ons eigenlijk met die kerels bemoeien? vroeg Brand. Waarom niet hier het werk te verrichten dat je je had voorgenomen, en dat toch niet langer dan een uur hoeft te duren?

— Neen, Charles, dat komt mij te gevaarlijk voor, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Het is onmogelijk, zo geluidloos te werken, dat zij er niets van zullen bespeuren. Ten tweede moeten zij zich toch gaan afvragen, waar Brisbane blijft, en zullen op onderzoek uitgaan.

Die kast zal minder gemakkelijk te openen zijn dan jij je schijnt voor te stellen. Het is een Lips brandkast van de nieuwste soort; ik denk er minstens enige uren werk aan te hebben. En je ziet dat de kast voor driekwart in de muur is gemetseld. Ik moet dus de voorzijde wel onderhanden nemen, of ik wil of niet.

— Nu dan, als het niet anders gaat, vooruit dan maar, zei Brand, en hij nam zijn revolver weer ter hand.

Behoedzaam opende Raffles de deur en luisterde.

Alles was echter stil in huis.

Verbaasd tastte hij naar de schakelaar, en draaide het licht uit.

De gang was geheel donker en ook onder de deur van de salon was geen lichtstreep te zien.

— Wat betekent dat? vroeg Brand fluisterend. Zouden zij het huis hebben verlaten?

Raffles drukte de schakelaar weer om en antwoordde:

— Dat zullen wij aanstonds zeker weten. Ga maar mee.

Zij lieten de deur van de werkkamer half openstaan, zodat het licht ook in de gang doordrong en staken deze over.

Raffles had zijn revolver getrokken, en opende snel met de linkerhand de deur.

Het vertrek was in duisternis gehuld.

Nog hing er de geur van de rook van sigaretten.

De twee mannen bleven even luisterend staan, maar toen alles doodstil bleef maakte Raffles licht.

Hij keek rond en liep langzaam naar de tafel in het midden, waar drie leunstoelen ordeloos omheen stonden.

Op de tafel lag een groot vel beschreven papier.

Raffles nam het papier op, doorlas de inhoud, wenkte Brand bij zich, en las op zachte, duidelijke toon voor:

Wij hebben genoeg van je als aanvoerder, Brisbane. Wij zullen een voorstel indienen om een ander in uw plaats te benoemen. Wij weten dat wij drieënveertig leden achter ons hebben, dat is dus meer dan de vereiste meerderheid. Wij geven je vierentwintig uur om uit eigen beweging af te treden. Vervolgens krijg je dan nog twaalf uur om de stad te verlaten. Bij weigering zal het bekende vonnis aan je worden voltrokken.

JESSE KALDRUP

ARCHIBALD PRESCOTT

JOE CARTWRIGHT

— Dat is duidelijke taal, zei Brand.

— Zeer zeker. Het is wat men noemt een ultimatum, Charles.

HOOFDSTUK VI.

HET WERK AAN DE BRANDKAST

Het eerste wat Raffles deed, zodra zij weer in de werkkamer teruggekeerd waren, was de deur te openen van een gewone muurkast, die gevuld was met gedragen klederen.

Hij schoof die kleren terzijde, en men zag nu een klein, rechthoekig, met leder overtrokken kistje staan, ongeveer zo groot als die, waarin men wel een draagbare schrijfmachine vervoert.

Hij sloot de deur, en zei glimlachend tot Brand:

— Ik heb van de kennismaking met onze vriend Peter Brisbane gebruik gemaakt, gisteren dit waardevolle kistje hier binnen te smokkelen. Ik zei hem dat het koffertje enige zaken bevatte, nodig voor het maken van valse munt, en dat ik het gaarne een paar dagen bij hem wilde laten, en hij stemde dadelijk toe.

Raffles had het kleine koffertje reeds geopend, dat vrij zwaar bleek te zijn. Het bevatte een elektrische weerstand, enige andere elektrische apparaten, een

dik leidingssnoer, stekkers, een voltmeter en dan nog, in afzonderlijke vakjes, keurig gerangschikt, verschillende zakjes met een fijn korrelig poeder.

Er was ook een autogeen lasapparaat bij, waarmee men werklieden bij de tram wel bezig ziet, en dat gebruikt wordt bij het doorbranden van stalen rails.

Met de inhoud van dit koffertje, dat er zo onschuldig en eenvoudig uitzag, begonnen de twee mannen zwijgend, en elkander met een wenk begrijpend, naarstig te werken.

Terwijl Brand enkele poedersoorten met elkander begon te vermengen, langzaam roerend met een glazen staafje, koppelde Raffles de elektrische weerstand aan de lichtleiding, en deze weer aan het lasapparaat.

Hij beschutte zijn rechterhand met een handschoen van asbest en zijn ogen met een bril met grote, zwarte glazen.

De doorengemengde poeders werden

behoedzaam in een reservoir gedaan, een derde, geelachtige stof in een tweede, het toestel werd gesloten, een schakelaar werd omgedraaid, en na enkele minuten vormde zich aan het uiteinde van het apparaat, een steekvlam van verblindend witte kleur.

Ook Brand had zijn ogen aldus beschermd en keek een ogenblik gespannen toe, toen Raffles de straal, witgloeiende op de deur van de brandkast richtte ter hoogte van het slot.

Er verliep bijna een half uur, voordat zich enige verandering begon te vertonen in het nikkelstaal, waaruit de kast bestond.

Toen echter kon een scherp oog ontwaren, dat er zich lichte ribbels in de zoëven nog gladde oppervlakte begonnen te vertonen.

Raffles had zich het gelaat moeten beschermen met een lederen masker, en van twee kleine gaten voor de ogen voorzien.

Een paar malen moest hij het apparaat aan Brand overgeven, omdat de hitte niet langer uit te staan was.

Plotseling was het alsof er iets knapte in de kast. Het was een zeer zwak geluid, maar Raffles glimlachte. De sterke veren, daarbinnen in het slot begonnen het te begeven. Het hele slot onderging een verandering, het was alsof het smolt, de samenstellende delen ondersteunden elkander niet langer, de grote stalen grendels vielen een voor een uit de gaten, en het zou niet lang meer duren, of de deur van de kast zou kunnen worden geopend.

Langzaam vorderde het werk. Het metaal begon te zwellen, daarna te barsten, en na een uur kon Brand met een korte, stalen koevoet, een groot gat drukken op de plek, waar de snijbrandder zijn werk had gedaan.

Het voornaamste werk was nu gedaan maar het was noodzakelijk, dat de deur wat afkoelde, alvorens de kast verder gehanteerd kon worden.

Raffles ontdeed zich van de lederen kap en de bril, beschouwde op veilige afstand het resultaat van zijn werk, en zei kortaf:

— De ventilator.

— Zou dat niet te gevaarlijk zijn? Zou die niet te veel lawaai maken?

— Zelfs al was dat zo, iedereen heeft het huis verlaten, op twee personen na, die niet weg kunnen, en het hindert dus niet als die het zwakke gezoem van dat instrument horen.

Brand haalde uit het koffertje een ventilator, plaatste deze dicht voor het in de brandkast gemaakte gat en stelde het in werking.

Nu hoorde men enige tijd niets anders dan het zachte gegons van dit werktuig, dat de wachttijd voor de twee mannen aanzienlijk moest verkorten.

Plotseling echter hief Raffles, die op zijn kalme, methodische wijze het vertrek, en vooral de grote schrijftafel aan het doorzoeken was, het hoofd op, en luisterde.

— Wat is er? vroeg Brand, onwillekeurig zacht sprekend.

— Hoor je niets? vroeg Raffles, terwijl zijn hand naar de zak ging, waarin zich zijn revolver bevond.

Brand spande zich in om iets te horen, maar in het begin kon hij niets opvangen, behalve het zwakgonzende geluid van de ventilator.

Raffles was opgestaan, sloop naar het stopcontact, trok er de stekker uit, en schakelde aldus de ventilator uit.

Toen het stil was hoorde Brand een heel zacht tikkend geluid, ongeveer als het sterk gedempte aflopen van een wekker.

Brand, op alles voorbereid, en niets begrijpend van de aard van dat geluid, dat in de nachtelijke stilte verre van geruststellend klonk, had zijn revolver ter hand genomen en trachtte vast te stellen van welke kant dat eigenaardige geluid kwam.

Raffles, in half gebukte houding, stond midden in het vertrek, onder de lamp, en keek in alle richtingen rond.

Eensklaps was hij met een paar onhoorbare stappen bij de schakelaar van het licht, Brand met zich meetrekkend, drukte de schakelaar van het licht neer, zodat het volgende ogenblik het vertrek in duisternis gehuld was.

Het zachttikkende geluid had juist op hetzelfde ogenblik opgehouden, maar

nu klonk er een ander geluid, dat Brand, met zijn rug tegen de muur gedrukt, vaag meende te herkennen.

Ditmaal was het een schuivend geluid, alsof er iets op goed gesmeerde rollen over een vloer gleeed.

Het volgende ogenblik wist hij, waardoor dat geluid veroorzaakt werd.

Het was de boekenkast, die langzaam van haar plaats schoof.

Een zwakke lichtschemering drong door een lange kier, maar die de twee mannen niet konden zien, daar zij zich tegen dezelfde muur hadden aangedrukt en de schoorsteen zich tussen hen en de boekenkast bevond.

Die lichtstreep werd langzaam wat breder, en Brand wist nu dadelijk de oorzaak van dat lichtschijnsel vast te stellen. Het werd verspreid door de lamp, die in de smalle doorgang hing.

Bij dat flauwe licht stak Raffles de kamer nogmaals over, Brand met zich meetrekkend, tot beiden achter het bureau konden neerduiken.

Van die schuilplaats uit konden zij het breder worden van de kier volgen, en het duurde niet lang of zij zagen ook de gedaante, die daar in de smalle gang stond, en blijkbaar stond te wachten tot dat de doorgang wijd genoeg zou zijn.

En een ogenblik later zagen zij Nelly Hawkett binnenkomen.

Het kon niet anders of Brand had z'n werk niet goed verricht, en toch kwam het hem onverklaarbaar voor hoe de vrouw zich had weten te bevrijden van de touwen, waarmee hij haar zo onwrikbaar op de divan meende te hebben vastgebonden.

Het gelaat van de vrouw konden de twee mannen slechts onduidelijk zien, daar zij, met de rug naar de zwakke lichtbron gekeerd, een ogenblik bleef staan, en toen regelrecht toeliep op een deur.

In het vertrek dat zij nu binnentrad, maakte zij licht. De toestand van de beide mannen was nu vrij hachelijk, want het bureau stond zo, dat de vrouw, als zij zich nu zou omwenden, de twee mannen stellig zou moeten zien op de plek waar zij nu zaten neergehurkt.

Zij keerde zich echter om, maar liep

verder, en opende een tweede deur, en weer werd het lichter, want ook in die kamer maakte zij licht.

De twee vrienden waagden het zelfs niet te fluisteren, niet weinig verrast over de loop der dingen, zich afvragend wat de vrouw daar te zoeken had, in plaats van regelrecht naar het vertrek te gaan, waar zij toch haar kameraden zou denken aan te treffen.

Als Raffles zijn hoofd een weinig opzij boog, kon hij een klein deel, van dat derde vertrek overzien. Het was een kleine badkamer.

Ook kon hij zien hoe zij een witgelakt deurtje van een wandkastje opende, daar even zocht, en er toen een paar kleine voorwerpen uitnam, die hij echter onmogelijk kon onderscheiden.

Zij deed het kastje dicht, doofde het licht, kwam in het aangrenzende vertrek terug. Brand en Raffles drukten zich zoveel mogelijk terzijde, want het volgende ogenblik konden zij gezien worden.

En toen gebeurde wat onvermijdelijk was, en eigenlijk verwonderlijk, dat het niet reeds eerder was gebeurd; zij bleef doodstil staan, keek rond, en snoof de lucht op.

— Vreemd, die branderige lucht... mompelde ze voor zich heen.

Het volgende ogenblik had zij de open gesneden brandkast in het oog gekregen.

Zij slaakte een doffe kreet, drukte dadelijk de hand op de mond, en draaide met bevende vingers het licht aan.

Daar, bij de deur staande, keek zij een ogenblik zoekend rond, maar daar de twee mannen ieder achter een der kasten van het bureau zich hadden verborgen, zag zij niets.

Even scheen zij nog in beraad te staan, toen opende zij de deur, die zij wijd liet openstaan, zodat de twee mannen haar vlug de gang konden horen oversteeken en de grote salon binnengan.

— Nu is de gelegenheid gunstig, laten we maken dat we weggomen, fluisterde Brand.

— Heengaan, nu? vroeg Raffles verwonderd, terwijl we onze hand maar in dat gat van de brandkast behoeven te

steken om ons van het geld van die schurk meester te maken. Ik denk er niet aan, amice. Stil, daar komt ze al terug.

Inderdaad kwam de vrouw terug, nu veel langzamer en met het bewuste papier in de hand.

Ze liep tot midden in de kamer, en las daar, staande onder de lamp, het papier nogmaals door.

Toen liep ze naar de brandkast, boog er zich overheen, vond de ventilator en het kleine kistje, waarin de gereedschappen waren geweest. Zij slaakte een doffe kreet van woede, snelde naar de schoorsteen, knielde daar neer, stond weer op, en was het volgende ogenblik door de opening van de kast verdwenen.

— Laten we vlug die deur sluiten, fluisterde Brand, zodra ze uit het ge-

zicht was, en maken dat we weggkomen.

— Wat heb je een haast om hier weg te gaan, zei Raffles kalm. Je verbeeldt je toch niet dat ik al dat werk voor niets heb gedaan? Binnen vijf minuten hebben we die kast leeggehaald, en dan zou ik nu weggaan?

— Des te meer reden, om die deur te sluiten, hield Brand koppig vol. Hij stond uit zijn gehurkte houding op, liep onhoorbaar naar de haard en het volgende ogenblik hoorde Raffles hem een zachte uitroep van ongeduld slaken. Hij was dadelijk bij hem en vroeg fluisterend:

— Wat is er?

— Er is, dat wij die deur niet meer kunnen sluiten, zij heeft op de een of andere manier het mechanisme buiten werking gesteld.

HOOFDSTUK VII.

BRISBANE'S ONDERGANG

Raffles trok zijn wenkbrauwen samen en zei kortaf tot Brand:

— Kom mee, zij voert daarbinnen zeker niet veel goeds uit. Ik heb een vaag vermoeden.....

Het volgende ogenblik stond hij reeds in de smalle gang.

Brand was hem op de voet gevolgd.

De deur van de cel stond half open, en de jongeman hoorde tot zijn verbazing en schrik twee verschillende stemmen.

Raffles hoorde Brand zeggen toen hij de kamer binnenstapte:

— Als je je verroert, Brisbane, zal ik niet aarzelen van mijn revolver gebruik te maken. Zo, dus dat was de truc van deze schone dame. Brisbane, ik waarschuw je nogmaals, wees niet zo dwaas om je te willen verzetten, want het zou je bezuren. Bind hem, Charles,

maar nu wat steviger als ik je verzoeken mag. Alleen zijn polsen en zijn enkels. Dat is genoeg.

Bleek van woede, moest Brisbane toelaten dat zijn polsen achter zijn rug met een stevig touw werden bijeen gebonden, evenals zijn enkels.

— Zo en nu moeten wij eens even praten, Brisbane, zei Raffles, terwijl hij kalm op een der stoelen ging zitten. Charles, houd jij de vrouw in het oog. Geef mij dat papier maar hier, dat je hem blijkbaar nog niet hebt laten lezen. Brisbane, je zult nu wel weten met wie je te doen hebt?

— Natuurlijk, maar hoe je onze plannen ontdekt hebt, is mij een raadsel.

— Het is anders nogal eenvoudig, en ik behoef er geen geheim van te maken. Je zult je toch je bezoek aan Maine wel herinneren? Wel, daar was ik bij tegenwoordig. Je hebt me wel verzocht om op

te hoepelen, evenals de typiste, maar ik ben door een achterdeurtje weer binnengekomen.

— Wat? Wil je me wijsmaken, dat jij dat onnozele oude manneke was?

— Precies. Ik was bezig met een geldinzameling voor oorlogsblinden. Bij die gelegenheden vertoon ik mijn ware geelaat liever niet. Maine was vrijgevig en tekende in voor een hoog bedrag. Dat verwierf hem mijn sympathie en toen ik van jouw gemene, laaghartige plannen hoorde, besloot ik, hem te helpen. Ik zorgde ervoor dat je heel nauwkeurig te weten kwam wat de dochter van Maine zou uitrichten, maar die was al in veiligheid toen je je netten ging uitzetten.

— Maar hoe heb je je kunnen voordoen als Montez? Hoe kwam je aan die voortreffelijke aanbevelingsbrieven uit Chicago?

— Nu tracht je wel wat al te veel in mijn geheimen door te dringen, Brisbane, antwoordde Raffles met een kort lachje. Sta toe dat ik je daar niet op antwoord. Men heeft zo zijn kleine hulpbronnen, die men liever niet aan de grote klok hangt.

— Iedereen zou er ingelopen zijn, mompelde Brisbane, met een blik van vrees, op die zonderlinge man, die zijn spel zette, voor een onbekend meisje, alleen omdat haar vader een paar honderd dollar had geschonken voor een liefdadig doel. Wat wilde je eigenlijk met die maskerade bereiken?

— Ten eerste wilde ik in de nabijheid zijn van mijn vriend, ingeval zijn incognito te vroeg doorzien werd, en ten tweede had ik aardige plannetjes, waarvan je brandkast het onderwerp was.

— Er zit al een gat in, zo groot als een kinderhoofd, en hij hoeft er zijn hand maar in te steken, om alles eruit te halen, wat hem aanstaat, zei Nelly Hawkett schamper.

Brisbane uitte een knetterende vloek en riep:

— En dat kon hij doen terwijl tien meters verder de jongens bijeen zaten.

— Die jongens waren er niet meer, Brisbane, zei Raffles kalm. Het spijt me dat ik de overbrenger van een onaangenaam nieuws moet zijn. Hier, lees maar, een ultimatum in optima forma, deugdelijk van het merkteken voorzien, en door drie van je assistenten ondertekend.

Raffles hield het papier Brisbane voor die de inhoud als het ware verslond, en toen een kreet van woede slaakte en de vrouw toebeet:

— Wist jij dat, Nelly?

— Zou ik dan gedaan hebben, wat ik nu deed? zei de vrouw met trillende stem. Het is waar dat ik het niet kon uitstaan, telkens als een vrouw mij trachtte te verdringen, maar toen ik merkte, hoe die kerel daar je bedrogen had met zijn zoetsappig gezicht, toen vergat ik dadelijk alles.

— Aardig van je, zei Brisbane, schamper, alsof er iets te vergeven of te vergeten viel. Maar hoe komt het dat je niet wist wat ze van plan waren?

— Ik lag immers hier vastgebonden en opgesloten. En zo gauw ging alles niet om mijzelf te bevrijden.

— De schooiers, mompelde Brisbane, half dol van woede en machteloos aan zijn touwen rukkend. En waarom? Wat hebben ze tegen me?

— Zij hebben tegen je, dat je hun niet meer aanstaat, dat is alles. Het ultimatum vermeldt het trouwens duidelijk, antwoordde Raffles koel. Er broeide al lang iets. Je schijnt een paar mislukkingen op je geweten te hebben, en dat is het ergste wat een aanvoerder kan bedrijven. Er zijn erbij die denken dat ze het beter kunnen. En misschien hebben ze daar wel gelijk in, Brisbane. Je toekomst ziet er, zoals deze nu is, niet erg rooskleurig uit, maar als je mannen te weten komen, ten eerste dat mijn vriend daar, uitmuntend een vrouwrol heeft vervuld, en ten tweede, dat je je hebt laten bedriegen door een zakere

Montez, wel, dan is je leven geen oortje waard. En nog vergeet ik iets: is al het geld in die brandkast jouw eigendom? Ik behoorde te zeggen: heb jij zelf dat alles bijeengestolen?

— Neen, een groot deel behoort de bende, antwoordde Brisbane hees.

— Dat dacht ik al, hernam Raffles steeds even rustig. Dan kan je lot niet twijfelachtig zijn, dunkt me; ze zullen je levend roosteren, waarde heer.

— En zou jij de wreedheid hebben, mij in hun handen over te leveren? riep Brisbane, vaalbleek, en met vertrokken gezicht.

— Hoezeer bewijs je door die vraag dat je mij in het geheel niet kent, Brisbane, zei Raffles hoofdschuddend. Ik ben geen laffe verrader. Je vroegere assistenten hebben je ruimschoots de tijd gegeven, af te treden. Ik zou van die gelegenheid gebruik maken, als ik in jouw plaats was. Verlaat deze stad onmiddellijk. En als zij daar werkelijk van je houdt, dan zal zij je trouw blijven en volgen. De touwen die je binden zijn in een paar minuten door te snijden. Wij nemen haar met ons mee tot aan de deur; dan is zij vrij en kan zich met je bemoeien. Mij is het onverschillig of je een dag vroeger of later op de elektrische stoel moet gaan zitten. Ontlopen doe je hem stellig niet. Maar neem deze waarschuwing ter harte, want ik meen 't; tref ik je ooit weer op mijn weg aan, dan zal ik onverbiddeijk zijn, en kom je er niet zo gemakkelijk af. Ledig die kast, amice.

Brand had met aandacht het gesprek gevolgd, zonder evenwel de vrouw uit het oog te verliezen.

Zodra hij bemerkte, dat Raffles dit werk van hem overnam, wapende hij zijn rechterhand met een handschoen van dik, met asbest gevoerd leder, stak deze behoedzaam in het gat dat zich in de brandkast bevond en begon deze zorgvuldig te ledigen, zover zijn arm wilde reiken.

Hij bracht achtereenvolgens enige

met rubberbanden bijeengebonden stapeltjes bankbiljetten te voorschijn, daarna pakketten effecten van allerlei soort, een kleine maar veel belovende zak goudgeld, en ten slotte een boekje met aantekeningen in geheimschrift, dat hij aan Raffles overhandigde, die er even in bladerde en toen glimlachend zei:

— Misschien zijn dit adressen van bendeleden, of van aanstaande slachtoffers; wij zullen het bewaren, het kan te pas komen. Is dat alles, Charles?

— Ja, dit is alles, tenminste voorzover ik er bij kon.

— Dan is hier onze taak beëindigd. Pak het geld in die tas, het zal de oorlogsblinden ten goede komen en berg de apparaten op.

Brand deed, het met zijn bekende vlugheid.

De vrouw, in bedwang gehouden door Raffles' revolver keek zwijgend toe, bleek als een dode.

Wat Brisbane betreft, hij scheen alle trots en energie verloren te hebben. Z'n hoofd hing diep op zijn borst neer, zijn adem ging moeilijk. Hij wist dat zijn rol hier was uitgespeeld, dat hem hier vroeg of laat de wraak der bendeleden zou achterhalen.

Eensklaps hief hij het hoofd op en zei met smekende stem:

— Kun je er niet voor zorgen, dat de jongens te weten komen dat ik niet het geld gestolen heb?

— Mij dunkt dat de opengesmolten kast aanwijzing genoeg is, zei Raffles. Maar ik wil nog verder gaan, om je elendig leven te redden. Charles, let op haar.

Hij ging naar de werkkamer terug, bleef daar even, en kwam terug met een stuk papier dat hij Brisbane voor hield, die half binnenmonds las:

— Brisbane is onschuldig aan de verdwijning van het geld uit de brandkast. Het werd er uitgenomen door ondergetekende, John Raffles.

Hij vouwde het papier dubbel, en zei:

— Ik zal dit stuk papier op de brandkast leggen, Brisbane. En dan dit nog tot besluit: als je vroegere kameraden, al ware het slechts een vinger durven uitsteken naar de dochter van Maine, die mijn beschermeling is, dan zal ik dat weten te straffen op een manier, die ze nooit zullen vergeten. En weet wel, dat ik nooit nodeloos heb bedreigd. En nu: zorg ervoor dat je binnen een uur New York verlaten hebt. Madame, wees zo goed ons te volgen tot de straatdeur.

Schoorvoetend en met gebogen hoofd liep Nelly Hawkett tussen Raffles en

Brand in met hen mede de trap af, tot in de halfduistere vestibule.

— Ga nu terug en bevrijd hem, zei Raffles kortaf.

Het volgende ogenblik hadden de beide mannen het huis verlaten. Door de deurruit zag Raffles een vage gedaante snel de trap oplopen.

— Ze moet van hem houden, fluisterde hij, want zij volgt hem in zijn ongeluk, Charles, en dat is iets zeldzaams voor een dergelijke vrouw en in deze tijden. Kom, ons werk is hier afgedaan.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

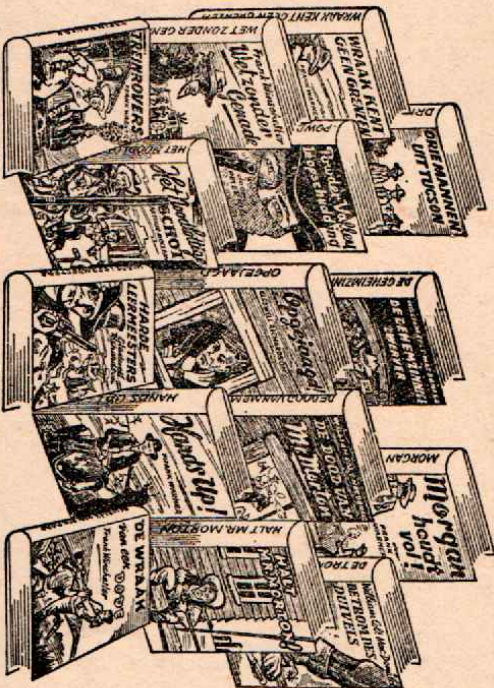
De verrader

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **15,-** of meer met **5,-** per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neodiotte Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgespaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Dyle Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige Zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgans houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulzels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van tralig gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevencastantje bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourscosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007